

LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.

Si tots los que sou republicans no corréu al seu auxili ya poden dir que ha begut..... petróleo.

UN EXEMPLE.

URANT la revolució francesa, entre aquell mar tempestuós en que hi sobrenadava 'l bressol de la llibertat humana, també la República correu grans y terribles perills.

La nació 's trobava sense un clau y rodejada d' enemics.

Pel mitj-dia 'ls espanyols invadiam la frontera.

Per l' est Alemanya, Rússia y totes las nacions monárquicas s' hi llessaven ab la desesperació dels ossos del Polo Nort, per destruir lo qu' ellas creyan que havia de ser un exemple fatal contra las institucions que sustentavan.

Y com si aixó no fos res, tenian ademés la guerra-civil á casa: la Bretanya y la Vendée al crit de religió y rey s' alsaven com un sol home contra la naixent República francesa.

Y no obstant la República francesa 's va safar de tots los seus enemics, y com ella sola poderosa, sapigué arreconarlos y destruirlos.

Tant los arreconá que pochs anys després encare corria al darrera dels exteriors, empaytantlos fins mes enllá de casa seva.

Tant los destruí qu' are es l' hora encare en que 'ls legitimistas de Bretanya y de la Vendée no han tingut esma per tornar á al-sarse.

Es que la tunyina que va darlos es d' aquelles que pican fins á la quinta generació.

Los exércits estrangers que invadian la França tenian l' obediencia cega á sos amos y senyors. Per ells deixavan los soldats desquartisarse. Possehian lo fanatisme de la esclavitut.

Los vendeans y bretons se batian com á fieras. No reparavan en lo número. Amagats darrera de las matas, mermavan en traidoras emboscadas los exércits de la República francesa. Sovint se tiravan sobre 'ls canons mentres estavan vomitant metralla: n' hi morian cinquanta, cent, cinch cents: res hi feya. Tenian la creencia mussulmana de que al morir en la lluyta, ressucitavan en la gloria.

Abandonavan los pobles y vivian en los boscos: allí, entre aquellas selvas impenetrables hi tenian las donas, los vells y 'ls fills: allí hi trasladavan los seus remats y las sevas riquesas y defensavan aquells trossos de terra, com las tribus salvatjes del cor de l' Africa defensan los seus.

Possehian lo fanatisme del rey y de la Religió, y ab aquest fanatisme 's creyan invencibles.

Pero 'l poble revolucionari francés també 'n possehia un de fanatisme. Possehía 'l fanatisme de la seva honra y de l' honra de la República exaltat fins al últim grau, y antes que consentir que 'l vencesin ó que 'l deshonresin, savia morir cent mil vegadas.

¡Ah! no feya com nosaltres aquell poble amant de la llibertat, no feya com nosaltres que 'ns destrossém mútuament, en tant que l' enemich guayta 'ls toros desde la barrera, sense perill, ni res que se l' hi sembli. No feya com nosaltres que ab sols haver proclamat la República ja 'ns doném per satisfets y 'ns ajeým á la bartola, com si una paraula mes ó menos bonica degués curar los fondos mals que 'ns corsecan.

A França quan no hi havia exércits se creavan. Lo govern no tenia mes que dir:—De tants anys á tants, sobre las armas.—Y sobre las armas se posavan tots los fills de mare francesa, la gran majoria de bon grat porque eran republicans de fibra, los restants per forsa, pera que 'ls mes los feyan la lley.

Los exércits francesos anavan molts cops descalsos y mitj-despullats; pero 'ls soldats no 's disgustavan per tant poca cosa. Trepitjar la terra de la pátria no es anar descals.

No 's parlava allá de indisciplina ni de in-

sobordinació. Lo general que perdia una acció era sumariat per un concell de guerra y eran ben pocas las vegadas qu' en sortia ab lo cap sancer. Si aixó succehia ab los generals, figurévos lo que ab los soldats succehiria.

Are nosaltres no busqué la República, no busqué la federació, sino la comoditat. Avants de tenirla, avants de véurela assegurada ja volém disfrutarla.

Molts pensan en las dulzuras del poder: molts se creuen aptes per ministros y per desempenyar grans destinos y molts al veure certs escándols s' abandonan á la indiferencia, sense considerar que dintre de tota democracia l' indiferencia es la mort.

Hi ha criminals també que al crit de República federal se aixecan en armas contra la República federal, com si 'ls carlins los paguessin porque distregan las pocas forsas que tenim organizadas y com si 'ls acabessin de fer lo compte 'ls monárquichs, que avants de pujar nosaltres deyan que la República federal era impossible, y avuy per dirho s' apoyan en los mals exemples que dels mals republicans ne reben.

¡Ay de nosaltres! ¡Ay de la República! ¡Ay de la federació! si al véurelas en perill com se trovan, no sentim dintre de l' ánima lo pés de un amor grandió envers la llibertat que aném á perdre.

No volém lo fanatisme; pero tampoch volém l' indiferencia. Volém l' abnegació, lo sacrifici y la passió per nostra causa.

BATALLARAS

Los carlins entraren á Segorbe, poble de la provincia de Castelló en número de 2,700 manats per Vallés y Cucala. Los defensors de la ciutat encare no eran 300.

Resistiren heroicament desde la torre de la Catedral fentlos 12 morts y 30 ferits.

La canalla per venjarse agafá á un tal Galceran, capellá d' ideas republicanas y á sis mes, personas totes ellas allegadas dels defensors:

—«Si no 'us rendiu los matém» digueren.

—«No 'us rendiu per res» esclamaren los rehens.

Y foren sacrificats barbarament.

Per mes que no siguém en aquells temps, encare hi há dignes hereus de Guzman lo bó.

La companyia que dirigeix la distingida actriz Sra. Pascuali, en lo teatro de Novetats, posá lo dimecres passat en escena, la preciosa comedia «La Locandiera» que ab tanta maestría desempenyá la Sra. Pascuali; y ab motiu de ser l' aniversari de la mort del célebre Lope de Vega, va llejir dita señora, una poesia exclusiva y ab castellá del conegut poeta Joaquim Assencio de Alcántara, la cual va fer molt efecte sent cridat l' autor al prosceni y valentli a la Sra. Pascuali una ovació entusiasta.

Mes de las tres quartas parts dels presidaris de Cartagena que 'l ciudadá Roch havia deixat anar en commemoració del seu sant, avuy dia s' troban escampadas per tot Espanya.

Per fortuna ja casi no hi ha quartos en lloch.

Pero sempre hi queda alguna cosa. Haurán deixat la cadena dels presidaris y are s' agafarán ab las dels rellotjes.

A Andalússia han ocorregut considerables incendis.

Que bè saben los que 'ls causan, que la República 's crema!

A Cartagena ja s' han clavat pallissa ells ab ells.

Hi hagué tiros y bofetadas.

Los marinos volian los quartos: los soldats demanavan per tornarse 'n.

Ja saben ells que no hi están massa bè.

Aixó dona un exemple de lo que seria l' Espanya gobernada per aquesta gent: un' olla de grills.

Quan serian govern, hi hauria una fracció que 's separaria proclamant cantons: quan aquesta fracció hagués triunfat se dividiria encare y un' altra fracció faria lo mateix, y aixis de fracció en fracció y de gresca en gresca arribariam aviat á l' autonomia del home. Pero aquest home seria autónomo unicament, quan hagués acabat ab tots los altres.

Castelar ha sigut elegit president de l' Asambleia.

Aveure si baix la direcció de 'n Castelar, l' Asambleia sabrá millor lo que 's pesca.

Mentras dura lo de Cartagena, en Diaz Quintero demana que s' uneixin tots los federales.

Que demani cosas aixis, en lloch de buscar medis de lograr lo que diu que desitja, que al últim no deixarem pas de upirnos.

Nos unirem en lo cementiri.

Alguns milicianos de aquesta ciutat se venen las armas.

Recomanem l' energia al arcalde.

L' home que reb la confiansa del municipi, quan reb lo fusell, y una vegada 'l tè se 'l ven es l' home mes indigne, mes cobart y mes miserable.

Nosaltres voldriam veure com purgan aquesta falta en lo lloch que 'ls correspon.

Lo nou ajuntament ha prés possessió.

Veurém que tal s' explica.

Si 'ns hagués de creure á nosaltres seria clar en la administració, enérgich en la aplicació de las lleys municipals, justicier en tots los cassos, y reformista per escelencia, sempre que tractés de millorar l' estat de Barcelona.

Nosaltres respecte d' ell, no serem mes que crítichs imparcials.

Lo célebre sagastí Araus, ha fugit de Cartagena.

Lo patró Aranya es lo sant de mes devoció entre la gent cantonera.

La partida de 'n Lizárraga ha destruit la lápida que tancava 'l conveni de Vergara, y d' aquest n' ha fet quaranta mil micas.

Encare no es mort en Lizárraga que no vaja á menjarse las engrunas d' aquest conveni.

Lo general Serrano ha escrit una carta que diuen qu' es molt important.

«Fins are la qüestió carlista no m' havia dat gran cuydado. D' are en avant m' en dona.»

«Es qüestió de que s' uneixin tots los elements liberals: deixémnos d' apellidos.»

«Jo per la mèva part estich á las órdenes del govern: que 'm posi allá ahont vulga, si vol al frente de una companyia, també hi aniré.»

Aixó diu poch mes ó menos.

L' unió de tots los elements liberals ha d' esse baix la bandera republicana federalista: d' altra manera ceris homes al frente d' una companyia podrian representar tragedias no massa agradables.

A Cádiz s' ha trobat un dipòsit de municions y fornituras destinadas als carlins.

De segur que havian sigut construïdes durant l'insurrecció cantonalista en aquella ciutat.

Era 'l temps mes apropiat.

Lo batalló de distinguits que s'ha creat a Madrid diuen qu'és una reunió de gent que s'entreten a fer corre bolas.

Mes valdria que anantse'n al Nord ó venintse'n a Catalunya passés lo temps tant corre balas y no bolas.

Desde las montañas de Bilbao los carlins fan foch sobre tots los tarcos que passan.

Lo mateix que 'ls salvatjes de las islas de l'Oceanía.

REPICHES

Quatre barcos mes inglesos acorassats han vingut a veure lo que passa.
Cop d'estrangers a veure la corrida.

Entre 'ls insurrectes de Cartagena hi ha un tal M. Combat, individuo que havia sigut de la Comuna de París.

Lo comuna de París igual que la pudò de las comunas de per tot arreu, per tot se fica.

Los carlins vinga passar armas per la frontera francesa.

Y 'ls diputats republicans de l'Assamblea de Versalles fent muixoni davant d'aquets escándols.

Nosaltres no estranyem que governa com lo de Mac-Mahon fassan los ulls grossos.

Lo qu'estranyem es que hi haja diputats que 's diuen republicans que 'ls fassan tant petits.

A Madrid estavan a punt de sortir algunas partidas carlistas.

Ja era estrany qu'allà que 's fan tantas partidas de monte, partidas d'ajedrez, de billar, malas partidas politicas, no se'n hi fes també alguna de carlista!

Está a punt de sortir un nou periódich ab lo titol de «La bandera Espanyola.»

Será l'òrgano dels antichs radicals.

Ab aquesta bandera, 'l rey X, y dos quartos los darán un llonguet.

En Villapadierna ha tingut una renyida acció ab lo cabecilla Ollo.

Aquest rebé una ferida a la cama y un'altra al cap.

Are si que l'Ollo pot dir qu' l'hi han trenat l'olla.

Ha arribat a Malaga la fragata italiana «San Martino.»

Victor Manuel al donar l'òrdre de que aquest barco marxés, devia esclamar:

—A cada porco l'hi arriba il suo San Martino.»

Per supuesto que devia parlar pels comunals.

L'Assamblea ha votat un projecte de ley pera aixugar lo déficit.

Es ademés un projecte de ley per aixugar la bossa del contribuent.

Ab tant temps sense ploure, tot s'aixuga.

Lo cólera ha arribat a Génova.

Si m'hagués de creure a mi aniria a las

provincias Vascongadas a menjar carlí, que déu ser una carn gustosa com la dels cunills de bosch.

Los emperadors d'Austria y Prussia s'han citat a fi de tenir una entrevista per ocuparse d'Espanya.

Podrán ocuparsen de la mateixa manera que jo m'ocupo d'Austria y Prussia; pero encare que envihin tots los seus exercits no l'ocuparán.

A Cartagena 'ls cantoners anaren a un establiment, s'endugueren tot lo blat y pagaren ab paper moneda, qu'ells han tingut la gracia de fer imprimir.

Encare que no haja plogut ja fa molt temps, los cantoners de Cartagena tenen la gracia de possehir sempre lo paper mullat.

Los cabecillas Ollo y Dorregaray diu qu'están renyits ab Carlos VII.

Pero no están renyits encare ab robar, incendiar y devastar en nom de Carlos VII.

«Una cosa es la amistad
y el negocio es otra cosa.»

Diu que l'Assamblea s'está dividint en grupos infinitos.

¡Bravo Bravo!

Un cop estigan los grupos ben formats podrem comensar a ballar 'ls llancers.

UN LLANUT.

—«Jo adoro a Déu... Jo l'adoro...»

Jo no 'l puch adorar mes.

¡Ay d'aquell que no m'imiti!

Se'n recordará plá bè...

«Los protestants, los ateos,

tot lo que hi ha de pervers

dessobre la pobra Espanya

hi fican los seus arrels.

«Y qu'es precis arrencarlos

bè m'ho diu la veu de Déu,

que dintre la conciencia

m'hi parla ben clarament.

«¡Agafaré lo Sant Cristo

y pel mon me n'aniré

predicant la ley divina

mostrantla per tot arreu!...

«No estich per tanta paciencia,

seria un treball etern....

Son are 'ls millors discursos

los del trabuch, no hi ha mes.

«¡Oh trabuch! paraula santa:

moble consagrat tu n'ets,

de un sol tiro trenta balas

escups com qui no diu res.

«Tens la boca com los calers

la veu del tró n'es ta veu,

y l'escalfor de la pólvora

sembla escalfor del infern.

«Esmentas cosas sagradas

en tots los teus incidents,

fas que sempre 'l mon recordi

la mort, puig que al davant teu

«la vida es ben poca cosa,

es una sombra, no es res:

depen de moure 'l gatillo

per dí al home ja estas llest.

«Si de Jesus los deixebles

t'haguessen conegut bè

lo paper dels evangeli:

de bon taco hauria fet

«perque ¿quí a las mans teninte

a fer llibres s'entreté?...

¿quí tenint sanch per escriure

vol la tinta dels tinters?...

«Y ademés ¿qué per ventura

obcecats, sens mes ni mes

no 'ns fan befa y 'ns motejan

d'enemichs de lo progres?...

«A eixos hem de demostrarlos

que no tenen cap ni péus,

que parlan sols perque parlan

y que no 'ns coneixen gens.

*Trabuchs, berdans y remingtons

fins petróleo si convè...
ells l'anomenan; no l'usan:
sens nomenarlo l'usen.

«¿Qué més volen? Per D. Carlos
que molt mes los donerém
lo dia que algo s'inventi
per fè esciatá 'l mon pervers.

«Lo gran fet es netejarlo
de protestants y de ateos
y hasta arrancá 'l mon de quici
si es massa fondo l'arrel.

«No hi fa res que en esta tasca
n'hi petin vint, trenta ó cent,
si 'l mon no pot conquistarse
de tots modos se vá al cel.

«Y entremij de la batalla
si un carlí cau de clatell,
ab los tiros barrejada
sent la veu dels angelets,

«dels angelets que l'hi diuen:
—Vina defensor de Déu,
vina a cobrar en la gloria
lo celestial sis per cent.»

Aixi entusiasmat parlava
un carlí qu'era adroguer
tot lligantse ab l'espardenya
los garrons dels calçotets.

Desde 'l poble a la montanya
catorze horas aná a peu,
y desd'allí a las partidas
altras tantas hi estigué.

Sens haver dormit sisquiera
féu tiros allá mateix,
las tropas los empaytaren
y en un barranch ell caygué.

Mal ferit, allí esperava
lo gran coro d'angelets:
ja anava 'l sol a la posta:
la seva vida també,

y las granotas cantavan
y las granotas no més,
mes tant los grills, y per ultim
cantá la cucut també.

¡Cucut! Deya dalt d'un arbre,
mentres lleuger com lo vent
un negre corp s'acostava
que no havia menjat res....

Ay, aquets foren los àngels
que en los seus darrers moments
consolaren al carcunda
que tenia tanta fé.

Dos fets se 'ns presentan davant la vista en
la present senmana, tots dos heróichs per la
part nostra, tots dos bárbaros per la carlinalla.
¡Estella y Tortellá!...

Estella! Los defensors tancats dintre del
castell se defensen com lleons. Per cada un d'
ells n'hi ha vint dels altres. Y cada cop que
l'enemich enarbola bandera blanca, no tenen
los defensors d'Estella mes resposta que la
gran descarga cerrada.

Giri Espanya eutera 'ls ulls davant de tanta
grandesa y no s'recordará de las miserias
que 'ns devoran.

Tortellá!.. Xexanta homes son no més que
's defensen desde l'campanar. Tres mil car-
lins los atacan, y ells sempre forts.

Lo foch consum las casas del poble, y mes
enardits que may los xexanta valents, de nit
y dia per espay de mes de cincuant' horas se
defensen ab la boca de las sevas carrabinas.

Comensa lo saqueig, lo robo, la violació, l'
assassinat, y 'ls voluntaris lluytan ab doble
desesperació!

Ab una brutalitat salvatge no hi ha dona
que no violin, calaixera que no espanyin, casa
que no incendihin: Tortellá queda convertit
en un pilot de cendra; pero Tortellá no 's ren-
deix, no 's rendeixen los xexanta milicianos
amparats de l'Iglesia.

Los estúpits, los fanátichs partidaris de l'

Inquisició no senten l' honrosa simpatia que infundeix la presència de tant heroisme, com no la sentian los bárbaros del Nort, quan se desbordaren per l' Europa com un riu fora de mare.

!Pitjor per ells!... !Millor per nosaltres, si tot lo país comença a despertar baix las cruels fiblades de tant y tant cinisme y sab ferse la justicia ab las sèvas mans y ab las sèvas armas, al crit farèstech de ¡somaten!!

CUENTOS

Per no volguer comprarli un rich vestit van renyir donya Lluçia y son marit; caricias, plors, emplea ella á desdi; pero aquest firme y terch. jamay cedi.

Tant amunt vá arribarne la qüestió qu' ell va darli una tunda com il faut. De resultas d' aixó ella va fugí y á la casa vá anar d' un seu cusí, qu' en cassos per l' estil se 'n troban mes que no pas á la Seca de dinés.

Va á ca 'l cusí 'l marit, fet una hiena, y arna un xivarri que ni á Cartagena: surtan desafiat y 'l cusinet d' un tiro me 'l fá borni de l' ull dret.

Proba lector un fet tant eloqüent que no convé ser massa intransigent.

DE BRIG.

A cal arcalde de barri:

—Senyó arcalde: lo meu marit m' ha pegat; vull justicia.

—Senyó arcalde: no la creguí, jo no l' hi he fet res: al cap de vall no he fet mes que donarli dos ó tres cops d' espolsadors.

—Ah, si senyor, d' espolsadors; pero ha d' entendre que 'l meu marit espolsa la roba ab lo látigo.

Passava un borratxo pel carrer.

Anava fent esses y tentinas.

—Desgraciat: esclamá un al véure! No veus si no haguesses begut no anirias pèl carrer d' aquesta manera.

Y 'l borratxo respongué:

—La culpa no es l' haver begut. La culpa está en voler caminar després de beure.

Un borratxo molt devot estava en un carrer.

Tot obrint un ganivet esclamá:—Per aquí no passa Cristo.

En aquell moment emboca lo carrer un combregar.

Y ell tancant la teya digué:

—Si no fos que tinch d' anar á acompanyar á Déu, lo dit, dit: per aquí no passava ni Cristo.

—Bè, lo que hats de mirar, tu, deya á un d' aquells que desconfian de tot: lo que hats de mirar es que per fora los carlins dorman mes tous que la tropa.

—Y naturalment que dorman mes tous: com que tenen tanta llana!...

Un home molt egoista 's féu retratar en la seva actitud favorita, aixó es: ab las mans á las butxacas.

—Es ell mateix, esclamá un al veure 'l retrato.

—No 'u nego; pero mes se l' hi semblaria encare si en lloch de tenir las mans ficadas á las sèvas butxacas, las tingués en las butxacas dels altres.

Un pobre demanava caritat á un senyor, que era molt xato.

—Gracias, senyor: Déu li conservi la vista y la claretat.

—Y ¡perqué la yista y no altra cosa?...

—Perque si arribés á enfosquirseli la vista, difícilment podria dur ulleras.

EPICRAMAS

—Donchs que t'è D. Felicia, que la veig trista y plorosa?..

—Ay Déu meu senyora Rosa havem rebut la noticia de que 'l meu fill estimat defensant Carlos seté ha mort...

—¿Ha mort?.. ¿Y de qué?..

—De menjar massa estufat.

P. B.

—¿Pepet, me vols deixá un duro?..

—Aixó si que no pot sè...

—Amich, me dirás perque?..

—Perque amich..... vull serte Arturo.

C. N.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas que serán insertadas segons son mérit y valor los ciudadanos Fullera y Grepia, un de Riudoms, Páu Pallús, Peret Solá, Company d' en Llosas, Un estudiant de primeras lletas, Gatuellas, Prudencio Modesto é Inocent, Mirapeix, Primerench Dú, Gestus, Un miquelet, Feliuhet, Pepet Balcaru y Laleilolunes.

Ciudadá Anton Cansons.—Posi una mica mes d' esperit als seus simils que are no tenen xispa. Un epigrama l' aprofitaré.—Fabalet de Suria.—Lo seu epigrama, en prosa no está mal.—Trompet de Reus.—Gracias per lo que 'ns remet en las sèvas duas cartas.—Rey Nineta.—Las sèvas cantarellas son bonicas y las insertaré aviat.—Noy de la Noya.—Escriga que no l' hi faltan qualitats; pero al ferho no siga tant personal com lo que 'ns envia.—Príncep blanch.—Bè per la seva lletania.—Remember.—Devia ser un descuit: nosaltres l' hi perdoném la inoportunitat de la reclamació; pero vostè 'ns perdonará que no haguém tingut temps de regirar los originals antichs.—Merlot pelat.—Moltíssim millor podria estar lo que 'ns envia.—Ordep Lojup y M.—Lo que 'ns remet pel camí déu averse esbravat.—Un avestrús.—Vostè no es avestrús pero es molt pessimista.—Pascual.—Quedém enterats y cregui que sentim la seva determinació.—Pau Pallús.—Aprofitaré algo de lo que 'ns envia.—Francisco Toldrà.—Lo que 'ns demana no 'u tenim á la botiga.—Cantonayre y Chanflanayre.—Es vert lo que 'ns envia.—Un miquelet.—Mati tant bè als carlins com als versos y será bon miquelet.—Pepet Balcaru.—Aprofitaré alguna cosa de lo que 'ns envia.—Feliuhet.—Idem, idem: l' hi doném las gracias.—Gestus.—Idem, idem, idem.—Mirapeix.—No 's desanimi may: cops al bulto que d' en mica en mica se n' apren.—Un estudiant de primeras lletas.—Lo que 'ns remet es ben regular y será fácil que ho veja insert aviat.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

¡Oh sublime Cas-te-lar

exemple de fe-de-rals,

no son paraulas al aire

los teus discursos brillants!

CANTONAYRE Y CHANFLANAYRE.

Han endavinat las tres solucions exactes los ciudadanos J de P, Un gat de mar, La promesa de 'n Nissus, Un crach de Sant Marti, ciudadá Noca, Company de 'n Llosas, Un estudiant de primeras lletas, Prudenci, Modest é Inocent, Ciudadá Clanchet, Pep Bayarri, Mirapeix, Primerench Dú, Gestus, Xino Patrocini y Francisco Toldrà.

Han endavinat la 1.ª y 3.ª los ciudadanos Pepet del Ensanche, Dolores del Hostal, Un federal de Besalú, J. Hus y 'l nebot de 'n Nani.

Finalment ha endavinat la 1.ª y 2.ª no mes lo ciudadá Feliuhet y la 1.ª únicament lo ciudadá Ordep Lojup y M.

XARADA

I

Ma primera es poca cosa; en cap puesto hi es de massa, á ningú ni en lloch embrassa, y á ningú tampoch fa nosa.

Fa mes soroll ma segona qu' el disparo d' un morté, y de ma tercera 'n té sens dupte tota persona, Mon tot es una jugada

molt difícil del billar. Vamos lector, que m' apar que ja estará endrvinada.

SIMON DEL ORNI.

II.

Prima y segona es igual á la tercera y segona

y es cosa que 'n Barcelona sol tení un valor tal qual.

Crech que no 't vindria mal dos y tres plena de pelas: que al cap de vall las candelas fan llum á la professó... Per portá 'l tot de debó sino tens llum plega telas.

¡¡¡UN PETROLISTA!!!

ENDAVINALLA.

Vaig rodant per las butxacas, ocupo puestos molt alts, s' escolta la mèva veu en lo camp y la ciutat, me consultan pobre y rich, de tots me veig desitjat, m' estiman homecs y donas y no hi ha rahó per tant puig jo soch l' únich al mon que mideix l' eternitat.

M' aborreixen 'ls felissos, m' odian 'ls desesperats, y tothom vol possehirme per donarli hi mals de caps.

Hi ha qui pera conseguirme fá dos mil barbaritats.

Y en prova d' aixó 'us diré que per lograme alcansar fins hi ha qui 'm dona garrot sense poderme matar.

L' ONCLE BESSEROLAS.

(Las solucions en lo próxim número.)

ANÚNCIO.

GRAN LAMINA

DE LA

REPÚBLICA DEMOCRÁTICA FEDERAL.

Litografiada á tres tintas por el inteligente artista Tomás Padró.

Podemos asegurar que es la mas importante de cuantas se han publicado hasta ahora y la mas adecuada para corporaciones oficiales, colegios y escuelas de educacion, Oficinas, Ate-neos, Circulos, Casinos, etc.

Está impresa sobre papel del mas superior y mide 4 palmos de alto por 3 de ancho.

Su precio es solo de 12 reales para que puedan adquirirla todos nuestros correligionarios á quienes la recomendamos.

Se halla de venta en varios establecimientos de esta ciudad y en la libreria de Lopez, Rambla del Centro núm. 20.

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.